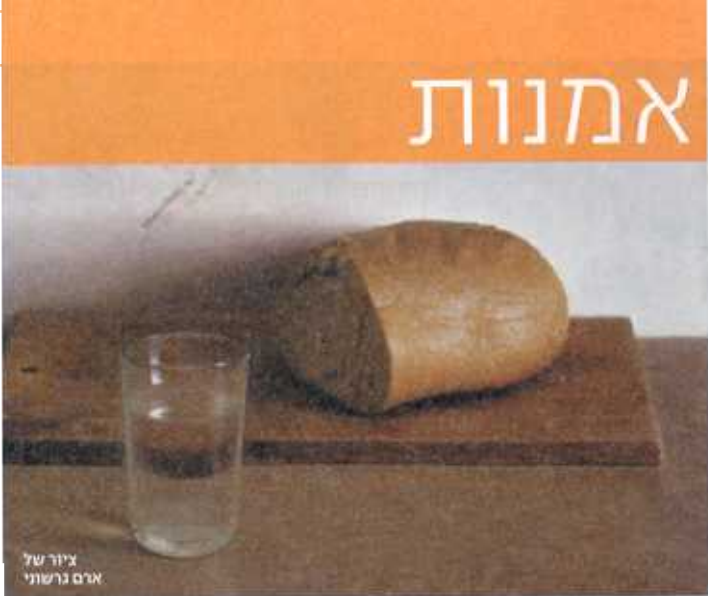

נדמה שעולמם של הציירים הולך ומצטמצם בכושר הראייה שלו וביכולתו להגיד דבר מה על העולם הסובב אותו, ולפיכך הוא נעשה פרטי ואישי יותר. ככזה הוא פחות אוניברסלי ופחות תקשורתי. על כן, אמצעי הקשר היחידים העומדים לרשותו של הציור החדש נמצאים בבני השטח המפתים שלו, והוא רווי צבעים, המצאות ציוריות ותכנים זרים ומזרחים. הרגישות עברה מהלב אל העין ואל היד. בעולם שערכיו המרכזיים ביותר הם זינוקים כלכליים וקידמה, אין מקום לררשי הלב ולעומק המחשבה, כי אם ליכולות היד המושפעת ללא היכר ממכונות הדפוס ומהמצלמה, ולכושר הראייה ההולך ומתחדד באבחנותיו בזכות אמצעים אופטיים משוכללים. אך

"חפצים וחמלה" מתארת טבע דומם באופן מוכר - "פנים חדשות" עוסקת בפני השטח

"הרגישות החדשה" ששולטת באמנות, שהופנמה היטב במחזוריותנו, מצריכה מאמץ רגשני כלשהו. והדבר בולט בעשייה העולמית והמקומית כאחת: ציירים מציירים את עולמם הפנימי, את ההזיות שלהם, את חלומותיהם, את האבותיהם ואת תשוקותיהם, דרך מגוון רחב של דימויים. כל מה שנותר לציירים לעשות הוא ליצור ציורים שימשכו את תשומת הלב באמצעות אותם תכסיסים שמאיימים תמיד להרعب. אולם כולם יודעים - רק ביום שבו הכלכלה תפסיק לקדם את האמנות, ייראו ניצניהם הטהורים ביותר של הציור בפרט ושל האמנות בכלל. "בפנים חדשות" בולטים ציוריה של **גבריאלה קליין**, שהציגה לאחרונה בתערוכת בוגרי ה-MFA של בצלאל סדרה מוצלחת של ציורים, שבהם חדר השינה, המיטה וחפצי הבית השונים משמשים כמצע לפעולת המכחול. ציוריה של קליין רוויים בתשוקה, הממירה את מאווייה במגע החושני של הצבע על פני ה בד. המזרון המוצג בתערוכה ממחיש את יכולותיה הנפלאות וטומן בחובו את יסודות העשייה שלה, העשירים בצבעוניות מפתיעה ובמגע יד מדויק. ציוריה של **טל ירושלמי** מתארים, באמצעים דלים ונמוכים מבחינה ציורית, סציונות סתמיות לכאורה, בהם גולגולות, שדים, ציפור ונמר ממלאים את ה בד בקסמים ציוריים. ירושלמי משלבת בין ציור מסורתי לבין ציור גרפיטי ועושה שימוש מתוחכם ומשעשע בתרסיסי צבע. ציוריה יפים, מושכים את המבט ומעניינים באופן עשיתי.

התערוכה "פנים חדשות" מוצגת בגלריה נגא עד 31.7
התערוכה "חפצים וחמלה" מוצגת בגלריה 33 עד 11.8

ציור של ארם גרשוני

ציור של טל ירושלמי

פני השטח

שתי תערוכות של ציור ריאליסטי, בגלריה נגא ובגלריה 33, מציגות פנים ותיקות לצד פנים חדשות, ומעלות תהיות על הקשר שבין ציורי הטבע הדומם המסורתי לציור העכשווי **יוסף קריספל**

הבולטים ביותר נמנים ישראל הירשברג וארם גרשוני, המציגים בתערוכה. שניהם ציירים שהפכו במידה מסוימת לקאנוניים בעשייתם הציורית, שניהם מנוסחים באופן מובהק כציירים היפרריאליסטיים, ושניהם בעלי מעמד מובחן ומוערך בשדה המקומי. אולם לצד התפיסה המסורתית, המבקשת לתאר את העולם דרך חפצים דוממים, ודרכם לייצג את הבלי העולם, כמסורת ציורי Vanitas, חל שינוי מהותי בתפיסות הייצוגיות של הציור ובעיקר של אופני המבע שלו בשנים הרבות שעברו מאז המאה ה'17. דוגמה מובהקת לכך מוצגת ב"פנים חדשות". הציור העכשווי נוטה יותר ויותר לעסוק בפני השטח, בנראותו וביכולתו למוסס את הרבדים העמוקים של הדימוי ואת שכבות הציור שבראו והסתירו את העולם שמאחוריהן. ציור הלילה היפים של **שי אזולאי** מחברים בין הציור הריאליסטי שבגלריה 33, למשל, לציור העכשווי המוצג בנגא, באמצעות תכניו הבוחנים את הטבע. הם איבדו את הטכניקה של הציור הריאליסטי המסורתי והפנימו את המבט הרגיש החדש, הנפעם ממראות הטבע השונים.

שתי תערוכות של ציור ריאליסטי מוצגות כעת: "פנים חדשות" שבגלריה נגא מנסה להציג סדרה של ציירים חדשים, רובם בוגרים טריים, ואת דרכם לנסות לנקוט עמדות חדשות לגבי הציור שמתרחש בארץ, ו"חפצים וחמלה" שאצר דרור בורשטיין בגלריה 33, שמתמקדת בתצוגה רציפה של ציור ריאליסטי, ובוחנת את הציור הריאליסטי המקומי נוכח המסורות ה'אינריות' הקודמות לו. אצירתו של בורשטיין אינה נוחנת בכושר מדויק ומובחן של יצירות, אולם כתיבתו בהחלט כן. בטקסט הקטלוג המלווה את התערוכה, הוא בוחן את יחסם של ציורי הטבע הדומם המסורתיים אל המבע האנושי, אל עולמם הפנימי העשיר של יוצריהם ואל העושר המילולי האינסופי החבוי בייצוגיהם. רוחות הציור הנושבות בין שתי התערוכות מעלות עניין רב לגבי תפיסות ציוריות ולגבי הפרקטיקות האמנותיות שציירים מקומיים בוחרים בהן כדי לתאר את עולמם. "חפצים וחמלה" עוסקה בתיאור טבע דומם באופן מוכר - כל ציור עשוי לעילא, אם כי שגור עד לזרא. זו מסורת שעם ניצגיה המקומיים